

El segrest del

"Tothom té una versió de la partida de Bohigas, com si fos un nou cas de farmacèutica segrestada. Com una prova més de la manca de sentit econòmic quan parlem de política, ningú no parla de despeses, del balanç d'entrades i sortides d'una executòria municipal. Jo penso, ben al contrari, que el proteccionisme cultural per norma general produeix incompetència."

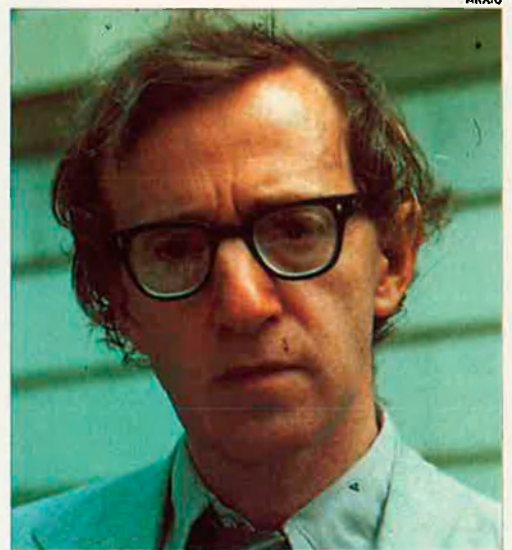

Vladímir Jirinovski.

Dilluns, 4. Els orígens jueus de Vladímir Jirinovski –líder de l'extrema dreta russa– són una de les revelacions més curioses de la setmana, segons un reportatge de la CNN. Si fos tot així, resulta que Jirinovski és fill d'un jueu anomenat Edelstein. Als divuit anys, va canviar-se el nom i ara és el cappare del vell antisemitisme rus. El primer marit de la seva mare es deia Jirinovski i va morir abans que el nen nasqués: aleshores el certificat del segon matrimoni li dona la nacionalitat jueva, amb un pare que es diu Wolf Isakovitx Edelstein. Jirinovski ha dit que tot és una estratègia dels serveis secrets turcs. L'ultranacionalisme ètnic també té aquestes sorpreses, sobretot quan hi manen els nous conversos.

Dimarts, 5. Hi ha qui ha tornat de vacances abans d'hora, per mor de la neu. D'altres tornen a darrera hora amb un bronzejat que ens vol fer enveja, després d'una setmana al Carib o les Canàries. És terrible l'ansietat que provoca l'arribada de les vacances sense saber si podrem marxar, encara que només sigui a un parador de La Rioja. Competim en exotisme: ningú vol confessar que només ha anat fins a Marbella. El xicot de la gasolinera, una perfecta imitació de Woody Allen, m'ha contat amb detall el seu viatge al Tibet, a fi i efecte de descobrir el secret de l'existència humana. Segons diu, el propietari de la gasolinera només ha pogut anar a un hotel de Vilanova.

Dimecres, 6. No acabo d'entendre que el meu veí d'Esquerra Republicana faci tothora

Woody Allen.

una defensa tan heroica de Nelson Mandela, com a líder imminent del futur Govern de Sud-àfrica. Jo hauria suposat que el nacionalisme radical més aviat defensaria les tesis del zulu Buthelezi. La proposta constitucional del Congrés Nacional Africà –amb un esplet de candidats comunistes a les seves llistes electorals– és la d'un estat unitari i centralista. En canvi, el Partit Inkatha de Buthelezi reclama una voluntat federalista –a més de creure de forma explícita en l'economia de mercat–. Tal vegada la partició territorial no és una solució, però encara ho és menys la imposició constitucional sense respecte a les minories: Mandela ho vol tot, ara mateix, i si ell no ho agafa, ho agafaran els joves llops del CNA. És lògic que aquí no hi tenguim res a objectar la gent d'esquerres, però no els nacionalistes d'esquerres, comprensius –en teoria– amb la gran diversitat ètnica. Diuen que els territoris sota control de Buthelezi no permetrien el *fair play* electoral, sense citar les àrees que controla el CNA en les mateixes circumstàncies exclusives. Els joves llops del CNA s'ensumen la victòria i no volen compartir res, ni repartir amb ningú el poder ni respectar cap minoria. No és difícil imaginar què pot succeir quan un Govern del CNA tenguim l'obediència jeràrquica de l'exèrcit sud-africà.

Dijous, 7. Tothom té una versió de la partida de Bohigas, com si fos un nou cas de farmacèutica segrestada. Com una prova més de la manca de sentit econòmic quan parlem de

farmacèutic Bohigas

Nelson Mandela.

Oriol Bohigas.

política, ningú no parla de despeses, del balanç d'entrades i sortides d'una executòria municipal. Jo penso, ben al contrari, que el proteccionisme cultural per norma general produeix incompetència. Com que tenim por de competir, pretenem tenir la millor òpera, el millor cinema, la millor ceràmica, un teatre esplèndid i una literatura sempre exportable. A més d'un panorama faraònic d'edificis sense gaire contingut, el fòrceps de les polítiques culturals proteccionistes només genera productes que necessiten ortopèdia permanent, sense vida pròpia, vertadera expoliació del contribuent i escarni d'un consumidor obligat a pagar impostos per mantenir les representacions teatrals –ara en diuen muntatges– a teatres buits, les exposicions sense espectadors i els llibres sense lectors. Mana la “nova classe” dels directors de teatre subvencionat, editors i comissaris d'exposicions: no tenen cap poder els contribuents consumidors que s'estimarien més veure més Molière i menys Beckett, més pintura clàssica i menys avantguarda caduca, menys música dodecafònica i més harmonia. Pel que fa a la literatura, o imposem el darwinisme literari o ens dediquem a llegir literatura estrangera.

Divendres, 8. Coincidim un grapat d'amics en un acte cultural on cap de nosaltres no hi té res a fer. Ens excusem: adduïm un compromís, una trucada, coses de l'agenda, la coneixença, el no poder dir no. Passa un cambrer amb unes croquetes molt músties. El

cava està calent. L'audifonia no funciona. No sabem de forma fiada si és la presentació d'un llibre, una taula rodona o un homenatge. Els professionals del còctel evolucionen per la sala amb una coreografia molt vista. Hi ha fins i tot una senyora o senyoreta amb pame-la. Veig entre el públic la figura senatorial de Sèneca, buscant com sigui la porta de sortida.

Valentí Puig